

Udskriftsdato: 19. december 2025

KEN nr 10425 af 20/04/2006 (Gældende)

Klage over tvangsmedicinering med dråber Risperdal

Ministerium: Indenrigs- og Sundhedsministeriet

Journalnummer: J. nr. 0554402

Klage over tvangsmedicinering med dråber Risperdal

Resumé

En 31-årig mand blev indlagt på psykiatrisk afdeling i henhold til en behandlingsdom. Under indlæggelsen gav han udtryk for, at han mente, at nogle hvepse havde lagt æg i ham, således at de udklækkede hvepse kravlede rundt i knoglerne og gav summen i øret, ligesom han mente, at knoglerne var knækket flere steder, hvilket burde opereres. Han gav endvidere udtryk for at være udsat for natlige overgreb. Fra indlæggelsens start blev patienten søgt motiveret for antipsykotisk behandling. Han fik således i en periode dagligt tilbudt dråber Risperdal 1 mg, hvilket han var afvisende overfor.

Efter at have fået tilbudt dråber Risperdal gennem 14 dage blev der truffet beslutning om tvangsbehandling med dråber Risperdal 1 mg stigende til 4-6 mg dagligt, alternativt injektion Cisordinol 10 mg dagligt stigende til 20 mg, ledsaget af injektion Akineton 5 mg.

Patienten klagede over beslutningen om tvangsmedicinering til Det lokale Nævn, der godkendte beslutningen. Klagen var blevet tillagt opsættende virkning.

Sundhedsvæsenets Patientklagenævn tiltrådte afgørelsen om tvangsmedicinering. Nævnet oplyste blandt andet, at det af psykiatrilovens § 32, stk. 2, fremgår, at klage over beslutning om tvangsbehandling har opsættende virkning, medmindre omgående gennemførelse af behandlingen er nødvendig. Af psykiatrilovens § 35 fremgår det, at sygehusmyndigheden efter anmodning fra patienten eller patientrådgiveren skal indbringe klager over blandt andet tvangsbehandling for Det Psykiatriske Patientklagenævn. Det er således en betingelse for, at Det lokale nævn kan behandle sagen, at patienten eller patientrådgiveren har klaget.

Nævnet fandt efter en samlet vurdering, at det måtte lægges til grund, at patientens tilkendegivelser i forbindelse med beslutningen om tvangsmedicinering skulle forstås som en klage, uanset at der hverken i journal eller sygeplejelog var anført, at han ville klage eller var fremkommet med andre tilkendegivelser, der var blevet forstået sådan. Nævnet lagde herved afgørende vægt på, at det af overlægens erklæring til Det lokale nævn fremgik, at patienten ikke direkte havde udtrykt, at han ville klage over tvangsmedicineringen, men da han fastholdt, at han ikke ville modtage medicin, måtte det anses som ønske om, at Patientklagenævnet behandlede sagen.

Nævnet fandt herefter, at betingelserne for tvangsmedicinering var opfyldt.